

ИЛЮСТРАЦИЯ ДЕТСКО ВЕСТИНИЧЕ

Безплатно приложение на
„Домакия и майка“
Година VII Брой 63

Уреждаат СТРИНА ЛИНА и
ЧИЧО БОЯНЪ

Одобрено от Министерството на на-
родното просвещение съ вкръжно
№ 3830 от 11. XII. 1935 година

ВЛАДИМИРЪ ПОЛЯКИНЪ, ученик — София.

МАГАРЕТО ЦУЦЪ

И магаре да не си на тоя святъ,
ей Богуй!... Товарътъ те, ама какъ,
не те питатъ можешъ ли да го но-
сишъ или не. Просто ти го окачатъ
на гърба, па седне отгоре ти чо-
вѣкъ и карай ако можешъ. А пази
Боже да направишъ нѣкой пѣтъ

инатъ — дебелията тояга здравата
играе. За ядене, за почивка — и
дума да не става, тамъ само слу-
чайността помага. Значи, почнешъ
ли тоя занаятъ, прости се съ жи-
вота и туй-то...

Та думата ми бѣ за Дѣлковото
магаре Цуцъ. Горкото, едно измър-
шавѣло, оскубано, коститѣ му шрък-
нали, а ушитѣ клепнали като на
пребитъ пѣсь.

Когато бѣше продаденъ на Дѣл-
кови, той си помисли, че тука ще
е по-добре, ала излѣзе — отъ трѣнъ
та на гложъ. Преглътна Цуцъ този
горчивъ хапъ и пакъ почна тежкия
си занаятъ. Дѣлко бѣше на седемъ

години. Живѣеше съ баба си и ма-
гарето край село, до самъ студено-
то изворче. Колкото баба му бѣше
добра къмъ Цуцъ, толкова по-лошъ
Дѣлко. Отъ ранна сутринъ до късна
вечеръ той отиваше съ магарето
ту въ гората, ту въ града, хайде
пъкъ на бостана за дърва, зелен-
чукъ, овощия и на всичко това от-
горе се качваше Дѣлко и:

— Д-й-й-й, Цуцъ!

— Айде бре, Цуцъ!

— Карай по-бърже докато не
сѣмъ сѣмналъ магарешката ти
кожа!

Като казваше това, той вземаше
пози на възрастенъ мжжъ, почваше
да плюва на лѣво, на дѣсно и не-
престанно риташе магарето по хъл-
боцитѣ.

Една прекрасна сутринъ слънце-
то току-що се бѣ показало злати-
сто-червено надъ боровата гора.
Дѣлко и Цуцъ тръгнаха за градче-
то. Пѣтътъ минаваше покрай голѣ-
ми ливади, покрити съ сочна трева
и цвѣта, а наоколо прѣснати дърве-
та, превили се отъ разни плодове.
Недалече се провираще малко пла-
нинско поточе съ чудно студена
вода.

Изъ такъвъ рай минаваха тѣ, но
гледаха всичко равнодушно, даже и
прекраснитѣ птици, които се носѣха
изъ въздуха. Двамата бѣха станали
врагове и си кроеха разни планове
за отплата...

Отдавна бѣше минало пладне,
когато спрѣха подъ една дива кру-
ша. Дѣлко извади хлѣбъ и сирене,
седна подъ крушата и извика:

— Ей, да не се залуташъ на
нѣкжде, че кожата ти одирамъ, да
знаешъ!

Цуцъ го погледна, па почна
кротко да пасе...

Дѣлко се наяде, изтегна се и
почна да гледа магарето. Полека-ле-
ка обзе го дрѣмка...

Та поглеждаше той магарето та-
ка, и доволно се усмихваше:

— Като си отпочина, мислѣше
си, ще му дрѣпна единъ бой, ей
тъй, да разбере на кой царъ служи.

Докато си мислѣше това, ето че
отъ срещния гжсталакъ излѣзе дру-
го магаре по-едро и силно. Дойде
то и Цуцъ кимна съ глава, кимна
му и той. После едрото каза нѣщо,
а Цуцъ поклати жално глава, из-
върна се и показа Дѣлко. Разправи
му нѣщо, а онова само поклащаше
глава и цѣкаше съ езикъ. Сетне
се завърза голѣмъ разговоръ, който
свърши съ такъвъ смѣхъ, че на
Дѣлко косата настрѣхна и заприли-
ча на таралежъ. Ето, тѣ дойдоха
при него и го накараха да застане
на четири крака. Цуцъ се метна от-
горе му и почнаха да го яздатъ до

тогава, докато Дѣлко не плѣсна отъ
умора подъ крушата, цѣлъ потъ-
налъ въ потъ. Тогава другарѣтъ на
Цуцъ го изгледа страшно и му се
закани, че другъ пѣтъ ще го яздатъ
повече, ако продължава да мжчи
приятеля му. Следъ това той си
отиде, а Цуцъ пакъ спокойно почна
да пасе...

Полека-лека Дѣлко се събуди.
Сънътъ бѣше толкова близо до
действителността, че го взе за чи-
ста истина. Стана полека, отиде при
Цуцъ и кротко му каза:

— Хайде, Цуцъ, хайде, братко,
да вървимъ, па прощавай за мина-
лото!

И като го хвана, бавно потегли-
ха за града.

И заживѣ си после, знаете, Цуцъ
спокойно и щастливо, тъй че всич-
ки магарета отъ селото му завиж-
даха.